

mellem Stat og Kommune, og i Sammenligning med andre Bevillinger, der ydes fra Statens Side, kan det ikke siges at være et overvældende stort Beløb, denne Sum af 320,000 Kr. til varm Mad for sultne Børn i de 4 Vintermaaneder.

Økonomisk set kan Forslaget ikke være afskrækkende, og det forekommer mig, at Princippet heller ikke burde være det. Princippet i vort Forslag er at give alle Børn, der mangle varm Middagsmad, Adgang til at faa det ved Skolens Hjælp. Det forekommer mig at være et saa sundt folkeligt og demokratisk Princip, at det burde kunne tiltrædes af alle dem, der regne sig som Demokrater, ja for den Sags Skyld burde det kunne tiltrædes af alle, der overhovedet beskæftige sig med Lovgivningsvirksomhed. Under mange andre Forhold regnes det for at være nyttigt og nødvendigt, at der er tilstrækkelig Mad til Stede, navnlig til dem, der skulle lære noget. Jeg sigter herved til, at man f. Eks. har været virksom for at forbedre Forplejningsforholdene for vore Soldater. For nogle Aar siden omtaltes det som en højst fortjenstfuld Gerning, at den daværende Krigsminister indførte Forsøgsforplejning. Alle vare enige om, at det var godt, at Soldater, der skulde læres til at blive Krigere, fik varm Mad i den Tid, de lærte. Der ydes ogsaa fremdeles Bevillinger til denne Sags Fremme. Paa Tillægsbevillingen for i Aar foreslaas der i Henhold til Lov af 9. Marts 1906 et Beløb paa 122,000 Kr. til Forsøgsforplejning eller -husholdning. Finanslovforslaget indeholder ligeledes betydelige Beløb til Forplejningsforanstaltninger for Soldater. Vi Socialdemokrater dele Ønsket om at gøre det saa godt som muligt for de menige Soldater, saa at de Folk, der tvinges ind i Militærtjenesten, saa længe denne opretholdes, faa den Mad, der er nødvendig for dem. Vi ønske i saa stor Udstrækning som muligt at yde vor Medvirkning til, at Soldaterne ikke sulte, saa længe de skulle lære at blive militære. Men paa den anden Side mene vi, at det mindst er lige saa vigtigt at møtte de sulte Skolebørn. Hvis det er fortjenstfuldt at sørge for, at Soldaterne faa varm Mad, er det sikkert endnu mere fortjenstfuldt, at Børnene, den opvoksende Slægt, de, der sulte uden egen Skyld, og de, der sulte som oftest uden Forældrenes Skyld, faa, om jeg saa maa sige, Forsøgsforplejning fra det offentliges Side, at vi indføre en Bespising, hvorefter det slaas fast, at vi ogsaa overfor Børnene anlægge ganske det

samme humane Synspunkt, som naar det drejer sig om at opdrætte Krigere.

Det er desværre saadan, at mange Steder er Faderen afgaaet ved Døden, Arbejdet — Tuberkulosen, Maskinen — har taget ham, og Enken sidder saa tilbage med et eller flere Børn og har den største Vanskelighed ved at skaffe dem det nødvendige, saa at de kunne vokse op og blive saa brave, som hun netop ønsker det. Disse Enker og enligstillede Kvinder, der sidde med Børn i yderst elendige Vilkaar, trænge ganske særlig til Hjælp, og de Penge, som vi ofre paa den opvoksende Slægt, komme sikkert igen. Hvad der gives ud til Skolebespising, vil ganske sikkert modvirke de Onder, der klæbe ved den nuværende Tilstand. Naar Børnene bispises i Stedet for at gaa helsultne eller halvsultne omkring, vil sikkert megen Daarlighed og mange Smaarapsrier undgaas. Naar Børnene kunne sætte sig veltilfredse paa Skolebænken og kunne vide, at de i de haarde Vintermaaneder ikke skulle savne den varme Mad, der liver saa dejlig op og giver Lyst og Kræfter til Arbejde, vil meget være vundet.

Der er ved den Lov, som vi vedtog i 1902, ikke gjort noget Forsøg paa at afhjælpe den Trang, der findes hos Enker og daarligt stillede Familier. Et Blik paa Arbejdsløsheden vil vise, hvor haardt denne Foranstaltning tiltrænges. Det oplyses i den af statistisk Bureau sidst udgivne Aarvog, at i 1902 var der mellem 18,720 og 21,943 arbejdsløse i Maanederne December til Marts, altsaa i den Tid, vi ønske, Loven skal virke. I 1903 og 1904 var Arbejdsløsheden noget mindre, og i 1905 var der mellem 12,445 og 19,778, altsaa mellem 12- og 20,000 fagorganiserede Arbejdere arbejdsløse i den Tid, vi ønske, Loven skal virke. Størstedelen af dem er jo saaledes stillet, at de kun have nogle Maaneders Arbejde til en forholdsvis ringe Løn, hvorfor de ikke ere i Stand til at henlægge saa meget, at de i de 4 Vintermaaneder kunne klare sig helskindede over den Affære. Der kommer derfor Trang i mange Hjem, og det gaar navnlig ud over Børnene. Og denne Trang findes jo ikke blot indenfor de fagorganiserede Arbejdere, den findes ogsaa udenfor Byerne, hos Landarbejderne, Skovarbejderne m. fl. Man har desværre ikke der lignende Tal, men ingen, der har færdedes mellem disse Folk, vil være i Tvivl om, at der hos dem er Nød og Fattigdom til Stede.

Jeg indrømmer, at Trangen til Børne-